

Sygn. akt VI U 241/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2019 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 25 maja 2018 roku,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na rzecz J. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 241/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił J. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 maja 2018r. do 25 maja 2018r.

W uzasadnieniu tej decyzji ZUS podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że do 30 kwietnia 2018r. odwołujący był zatrudniony w M. Z. w W., zaś z oświadczenia ZUS Z-10 wynika, że odwołujący posiada ustalone prawo do emerytury.

(decyzja z dnia 14.06.2018r. – akta organu rentowego)

J. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres, a także o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż w formularzu ZUS Z-10 zaznaczył, że posiada ustalone prawo do tzw. emerytury wojskowej, a nie emerytury z FUS, wskazując kto i kiedy to prawo ustalił. Zdaniem odwołującego nie powinno ulegać wątpliwości, iż emerytura wojskowa nie mieści się w zakresie pojęcia emerytura, którym ustawodawca posługuje się w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Jest to stanowisko prezentowane przez Sąd Najwyższy, a za nim sądy powszechne w dziesiątkach orzeczeń, z czym odwołujący się zgadza.

(odwołanie – k. 1 – 3)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do 30 kwietnia 2018r. J. K. był zatrudniony w M. Z.w W..

Odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 27 kwietnia 2018r. do 25 maja 2018r.

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił J. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu zatrudnienia, od 1 do 25 maja 2018r.

(bezsporne, a nadto: (...) akta organu rentowego, decyzja z dnia 14.06.2018r. – akta organu rentowego)

Na mocy decyzji nr (...)/Kadr z dnia 16 października 1998r. J. K. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej i przeniesiony w stan rezerwy z dniem 30 listopada 1998r. W okresie od 16 kwietnia 2007r. do 30 kwietnia 2018r. odwołujący był zatrudniony w M. Z.w W..

J. K. ma ustalone prawo do emerytury wojskowej. Emerytura ta jest wypłacana przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

(bezsporne, a nadto: decyzja nr (...)/Kadr z 16 października 1998r. – k. 12; decyzja Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z 9 marca 2018r. – k. 12; zaświadczenie płatnika składek - akta organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane wyżej dowody, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony. Sąd miał ponadto na uwadze, że stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny między stronami, spór pozostawał jedynie w sferze interpretacji przepisów prawa.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie J. K. od decyzji odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego.

Zgodnie z regulacją z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm.; dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W niniejszej sprawie tytuł ubezpieczenia chorobowego odwołującego trwał do dnia 30 kwietnia 2018r., zaś jego niezdolność do pracy powstała jeszcze przed ustaniem jego tytułu ubezpieczenia.

Stąd też J. K. powinien zachować prawo do zasiłku chorobowego, o ile nie zostały spełnione negatywne przesłanki z art. 13 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Na tę właśnie regulację powołał się ZUS, wydając zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję odmawiającą przyznania odwołującemu prawa do zasiłku. ZUS wskazał bowiem, że odwołujący ma ustalone prawo do emerytury.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że odwołujący ma ustalone prawo do emerytury wojskowej, która jest mu wypłacana przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Jest to emerytura przyznana mu na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2017r., poz. 2225, ze zm.).

Warto jednak zauważyć, że przytoczony wcześniej art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej nie wymienia prawa do emerytury wojskowej, jako przesłanki przemawiającej przeciwko przyznaniu prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia. W przytoczonej regulacji ustawy zasiłkowej wyraźnie wskazano, że chodzi o ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Treść tego przepisu należy rozumieć w ten sposób, że dotyczy on sytuacji, gdy dana osoba po ustaniu tytułu ubezpieczenia ma ustalone prawo do emerytury w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r., poz. 1383, ze zm.). Ustawa ta nie dotyczy zaś emerytur wojskowych, które są przyznawane w innym trybie i na innych zasadach określonych przywołaną wyżej ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Oznacza to więc, że emerytura wojskowa, taka do jakiej prawo ma odwołujący w niniejszej sprawie, nie jest emeryturą w rozumieniu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Posiadanie więc przez odwołującego ustalonego prawa do emerytury wojskowej nie może uzasadniać odmowy przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

Powyższy pogląd znalazł również akceptację w orzecznictwie. Kluczowym jest tutaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2013 roku, sygn. akt II UK 196/12, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

Sąd Najwyższy słusznie zwrócił uwagę na wykładnię językową przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, która nie daje podstaw do przyjęcia, że ustawodawca chciał również wyłączyć prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia osobom, które mają ustalone prawo do emerytury wojskowej. Sąd Najwyższy dodał, że również wykładnia systemowa potwierdza rezultat wykładni językowej. Trafny jest także argument podkreślający odmienną świadczącość z ubezpieczenia emerytalnego przyznawanych na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i świadczeń zaopatrzeniowych określonych w innych ustawach, przyznawanych na podstawie odmiennych przesłanek i finansowanych z innych źródeł. Warto też w tym miejscu zwrócić uwagę, że również w wyroku z dnia 26 marca 2015 roku wydanym przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt II UK 145/14 Sąd podkreślił, że słowo "emerytura" w regulacji należącej do systemu powszechnego, czyli w ustawie zasiłkowej, nie może obejmować emerytury wojskowej.

Reasumując, w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, wobec czego odwołujący zachowuje prawo do zasiłku chorobowego za okres całej swej niezdolności do pracy przypadającej po ustaniu jego dotychczasowego tytułu ubezpieczenia, czyli za okres od 1 maja 2018r. do 25 maja 2018r.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) i przyznając odwołującemu J. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 maja 2018r. do 25 maja 2018r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Odwołujący był w toku procesu reprezentowany przez radcę prawnego, którego wynagrodzenie wliczane jest do niezbędnych kosztów procesu. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2018r., poz. 265).